

um fullkornari skýringar en komnar eru um það, hvornig sjerstaklega til hagar þar í fjörðunum. 82
26. maí

Að því leyti sem þjer, herra landshöfðingi, í ofanefndu brjefi yðar loksins hafi álitð, að ástæða gæti verið til að láta hafa líkt eptirlit, og það er fyrirskipað er fyrir utanríkismenn með tilskipun frá 12. febrúar 1872, á öllum fiskiskipum, er gjörð eru út frá Danmörku og Færeyjum, svo að sjeð yrði um að breytt væri eptir verzlunar- og gjalda- lögum þeim, er nú eru, — skal ekki undanfellt að taka fram, að mjög fá dönsk fiskiskip munu leita hafna á Íslandi önnur en þau, er kaupmenn, sem þar reka verzlun, eiga, og eru þá vanalega keypt íslenzk sjóleiðarbrjef handa skipunum, er jafnframt eru notuð til verzlunar, enda virðast hin skipin eptir lögum þeim, er nú standa, vera háð eptirliti við- komandi lögreglustjóra, sbr. 62. gr. aukatekjureglug. 10. septbr. 1830; verður því ekki sjeð, að nauðsyn sje á að gjöra neitt í nefnda átt, meðan ekkert kemur fram um, að nefnd skip gjöri sig sek í brotum gegn hinum íslenzku verzlunar- og gjaldalögum.

— *Brjef ráðgjafans fyrir Ísland til landshöfðingja um breytingu á kirkju- sóknarskipun.* — Með þóknanlegu brjefi yðar, herra landshöfðingji, frá 26. apríl þ. á. meðtók ráðgjafinn yfirlýsingu stiptsyfirvaldanna um bónarbrjef með fylgiskjali, þar sem bændurnir á jörðunum Reykjum, Orrastöðum og Hamrakoti í Þingeyrasókn í Húnavatns- sýslu innan norður- og austurumdæmis Íslands, beiðast þess, að bæir þessir megi verða lagðir til Auðkúlusóknar í sömu sýslu, þar eð þeir með því gætu fengið betri og styttri kirkjuveg en þann, er þeir nú hafa til sóknarkirkju sinnar á Þingeyrum. 83
3. júlí.

Jafnframt því að senda nefnt bónarbrjef, hafið þjer, herra landshöfðingi, tekið fram, að þar eð kirkjueigandinn beinlínis hefði mælt á móti hinum umbeðna aðskilnaði, er hlut- aðeigandi sóknarprestur einnig hefir talið úr, er það, hvort veita skuli það sem sólt hefir verið um, komið undir því, hvort nauðsynlegt er til að fullnægja kirkjubörfum beiðend- anna að gjöra breytingar þær, er farið hefir verið fram á, gegn endurgjaldi til hlutad- eigandi kirkjueiganda og sóknarprests fyrir það, sem þeir missa í af tekjum sínum, ef til þess kæmi. Að yðar dómi, herra landshöfðingi, er samt ekki um slíka nauðsyn að tefla í þessu efni, og hafið þjer því eigi getað mælt með því, að beiðnin verði veitt; því að þótt kirkjuvegur beiðandanna mundi eptir því, sem komið hefir fram í málinu, verða nokkru hægri, ef þeir ættu að sækja prest og kirkju að Auðkúlu heldur en að Steinnesi og Þing- eyrum, eins og þeir nú gjöra, þá sje kirkjuleið sú, er þeir nú eiga að fara, hvorki meðal lengstu nje örðugustu kirkjuvega á Íslandi, og þótt stundum sje illt að komast yfir Húna- vatn, kveður þó ekki svo mikið að því, að kalla megi það mikla torfæru eða ófært, eptir því sem menn eiga að venjast á Íslandi, og mundi auk þess sú torfæra hverfa, ef fenginn væri ferjubátur (á vatnið) eða aukavegur lagður yfir Stóru-Giljärengjar, en til þess virðist hreppsnefndinni í Torfalækjarhreppi skylt að gjöra nauðsynlegar ráðstafanir, því að varla sje efunarmál, að sýslunefndin muni samkvæmt 5. gr. laganna frá 15. oktbr. f. á. um vegina á Íslandi úrskurða, að tjeður vegur, sem er kirkjuvegur fyrir 9 bæi af 20 í hreppu- um, skuli vera almennur hreppsvegur.

Fyrir því skal yður þjónustusamlega tjáð til þóknanlegrar leiðbeiningar og birt- ingar, að ráðgjafanum eptir framangreindum málavöxtum og því, sem að öðru leyti hefir komið fram í málinu, ekki finnst nægileg ástæða til að taka beiðni þá til greina, er hjer ræðir um.